

rydde Rotterne paa deres Ejendom og ofret ikke ubetydelige Summer derpaa. Jeg mener derfor, at det er tilstrækkelig Begrundelse for udtrykkelig i Loven at forlange et væsentligt Bidrag fra de private. Saa kunde endvidere Kommunerne give noget Bidrag og ogsaa Staten yde noget Bidrag; men det væsentligste Bidrag bør dog vist komme fra de private, der lide under Rotternes Angreb, og som ville faa Fordel af, at man faar en virkelig, rationel Rottekrig i Stand. Naar Forholdene ere saa grelle, som det ærede Medlem omtalte, vil der sikkert ogsaa være saa megen Interesse for denne Sag, at man rundt omkring i Kommunerne kan faa dannet Foreninger, hvis de bestaaende Grundejerforeninger ikke ere tilstrækkelige, hvad de vist ville være i Købstæderne. I Sverige have jo, som anført, ogsaa særlig Grundejerforeningerne kastet sig over denne Sag, men ellers kunde der vel nok rundt omkring i Kommunerne dannes særlige Foreninger med dette for Øje, saa at man kunde faa de nødvendige Penge ind. Min Hovedindvending mod Forslaget er altsaa, at det ikke anviser nogen Vej til at faa et betydeligt Bidrag fra de private.

Af Enkeltheder i Lovforslaget skal jeg ikke omtale mange. De ville jo, som anført, kunne blive Genstand for Forhandlinger i Udvalg og dem komme vi sikkert let ud over, da det jo utvivlsomt fortrinsvis har været Forslagsstillerne om at gøre at faa selve Grundtanken slaaet fast. Jeg vil dog paapege, at det synes mig uheldigt i Loven udtrykkelig at fastslaa, at der kun skal ydes offentlig Understøttelse, naar man gaar den Vej, at der udbetales Præmier for Indsamling af Rotterne. I det første Aar ville maaske mange søge at faa fat paa disse Præmier, men efterhaanden vil Interessen derfor sløves, og derfor vil det vistnok være uheldigt, om man i Loven kun vilde slaa ind paa denne Form med Præmier. Jeg synes, at der maatte være Anledning til at yde Understøttelse til en hvilken som helst Udryddelsesmaade, der kunde anses for god og heldig. Vi have jo faaet omdelt et Hæfte om „Ratin“, der jo har vist sig som et udmærket virksomt Udryddelsesmiddel, og jeg finder, at Erfaringerne her vise, at det ikke vilde være heldigt udtrykkeligt at indskrænke de offentlige Bidrag til at gælde i de Tilfælde, hvor der direkte betales Penge. Heller ikke kan jeg anse det for heldigt, at man i §§ 3 og 4 lovfæster den private Forenings Virksomhed, der alt har virket i en Del Aar og for øvrigt — det skal ogsaa jeg med Beredvilighed erkende

— har indlagt sig en betydelig Fortjeneste af denne Sag. Jeg tror ikke, det vil være rigtigt at bestemme, at Kommunerne skulde finde sig i en saadan privat Forenings Kontrol, ligesom jeg heller ikke kan anse det for hensigtsmæssigt at lade Fordelingen af Statsbidraget foregaa gennem den eller lade den fastsætte Præmierne. Hvis vi faa en Lov om Rotters Udryddelse, vil denne Forening sikkert faa en stor og udvidet Virksomhed, og den vil neppe komme til at trænge til en saadan Bestemmelse som denne, for at der skal blive paakaldt større og almindeligere Interesse for dens Virksomhed, end der nu er.

Endelig hedder det i Slutningen af § 1: „Efter Andragende fra Kommunalbestyrelsen kan Indenrigsministeriet fritage en Kommune for den ovennævnte Forpligtelse, naar der i samme ingen Rotter findes, eller saadanne dog kun kunne antages at være til Stede i meget ringe Antal.“ Jeg maa tilstaa, at jeg synes, det er en Opgave, Forslagsstillerne have overdraget mig, som jeg meget vanskeligt vil kunne paatage mig. Jeg forudser nemlig, at adskillige Kommuner, hvis dette Forslag bliver til Lov, ville søge at komme uden om de Forpligtelser, § 1 paalægger dem. De ville ganske sikkert sige: Hos os findes der ikke ret mange Rotter, og hvorledes skulde jeg kunne dokumentere, om en saadan Paastand var rigtig eller ej? Det hændte mig ganske kort Tid efter, at jeg var bleven Minister, at man i et Udvalg, hvor der var Tale om en Byggesag, svarede mig fra Udvalgets Side — det var oppe i Landstinget —, at man mente, at det helst burde udsættes, da det viste sig, at jeg ikke personlig havde haft Lejlighed til paa Stedet at undersøge de Foranstaltninger, der fra Statens Side skulde iværksættes. Jeg maatte naturligvis i al Almindelighed reservere mig, thi det vilde jo ikke godt kunne være saa, at jeg, hver Gang, der var Tale om en Byggefornanstaltning fra Statens Side under min Resort, skulde paatage mig Forpligtelsen til personlig at undersøge Forholdene. Jeg tænker paa det med Gru, hvis man under en eller anden fremtidig Behandling af slike Sager her i Rigsdagen i et Udvalg vilde angribe mig, fordi jeg ikke personlig tilstrækkeligt havde undersøgt, om der nu ikke ogsaa nogenlunde vrimlede med Rotter i en eller anden Kommune. (Af brydelse af *Alfred Christensen*.) Ja, det ærede Medlem har maaske noget saadant i Sinde, men det vilde i alt Fald da være rimeligt at fastsætte, at der skulde ansæt-